

## Arrest

nr. 103 526 van 27 mei 2013  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2012 waarbij het verblijfsrecht wordt ingetrokken en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-L. GOVERS, die loco advocaat J. JOCHEMS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 januari 2005 diende verzoekster een aanvraag tot vestiging in, als echtgenote van een Belgische onderdaan.

Volgens de verwerende partij werd zij op 13 juni 2005 in het bezit gesteld van een BIVR, vijfjaarlijks verlengbaar en geldig tot 11 juni 2010. Een nieuwe C-kaart wordt haar uitgereikt op 11 juni 2010, geldig tot 25 mei 2015.

Bij arrest van 29 maart 2011 verklaarde het hof van beroep te Brussel het huwelijk van verzoekster met haar Belgische echtgenoot nietig, nadat in eerste aanleg de nietigheid niet was uitgesproken.

Op 7 februari 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat verzoeksters recht op vestiging diende te worden ingetrokken. Verzoekster nam op 28 maart 2012 kennis van deze beslissing.

Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de redengeving luidt:

*"(...) De betrokkene heeft een C kaart bekomen op basis van een aanvraag tot vestiging gedaan te Tienen op 12.01.2005 in functie van haar Belgische echtgenoot de heer S. (...) geboren te Tienen op 10.05.1966. In gevolge van haar aanvraag tot vestiging in werd ze in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen met nummer (...) afgeleverd te Tienen geldig tot 11.06.2010. Op 11.06.2011 werd de betrokkene in het bezit gesteld van een C kaart met nummer B074929769 afgeleverd te Antwerpen geldig tot 25.05.2015.*

*Op 04.07.2007 wordt ons door het Parket van de Procureur des Konings van Leuven gemeld dat men heeft beslist om over te gaan tot dagvaarding in nietigverklaring van het huwelijk tussen A., F. en S. J.. De Procureur des Konings (Leuven) had bij de Rechtbank van Eerste Aanleg de nietigverklaring van het huwelijk gevorderd. Deze laatste werd door de rechtbank van eerste aanleg afgewezen. Hiertegen diende de Procureur des Konings op 03.11.2008 een verzoekschrift in bij het Hof van Beroep. Op 18.11.2011 werd de Dienst Vreemdelingenzaken in kennis gesteld van het arrest van het hof van Beroep te Brussel, van 29.03.2011. Het hof van beroep verklaart het huwelijk; aangegaan door de heer S. J. en A. F. op 7.12.2004 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Tienen, nietig. De rechter oordeelde dat "overwegende dat uit het geheel van de elementen van het dossier gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens voortvloeien dat bij het aangaan van het huwelijk; F. A. niet de bedoeling had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. maar wel om door dit huwelijk een verblijfstitel in België te verkrijgen. Overwegende dat gelet op wat voorafgaat het hof besluit tot het voorhanden zijn van een schijnhuwelijk en dit huwelijk nietig verklaart "*

*Betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de een Belgische onderdaan. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het Arrest van het hof van beroep te Brussel. Bijgevolg van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' wordt haar recht op vestiging in het rijk ingetrokken. Haar minderjarige kinderen volgen de situatie van de moeder."*

Op 28 maart 2012 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13 uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing.

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

*"De beslissing om het recht op vestiging van verzoekster als gevolg van het rechtsprincipe " fraus omnia corrumpit" in te trekken en verzoekster uit te wijzen is strijdig met redelijkheidsbeginsel nu:*

- *De Dienst Vreemdelingenzaken deze beslissingen KAN nemen maar niet hoeft te nemen. Ze kan ook de vestiging van verzoekster intrekken en haar opnieuw in het bezit stellen van een B kaart;*
- *Het arrest van het Hof van Beroep waarbij het huwelijk van verzoekster met de heer Smets van 07/12/04 nietig verklaard werd dateert van 29 maart 2011. Deze procedure die ingeleid werd door het Parket en waarbij de vordering tot nietigverklaring afgewezen werd in eerste aanleg nam 3,5 jaar in beslag. Het duurde dan nog een volledig jaar voor men het verblijf en recht op vestiging van verzoekster introk en haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd overhandigd.*
- *Ondertussen verblijft A. F. hier meer dan 6 jaar op legale wijze,, periode waarin ze zich perfect integreerde in België. Ze volgde verschillende cursussen Nederlands in 2004 en 2005. [stukken 6]En tevens een opleiding Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen en basisopleiding computer bij de VDAB in 2005 (stukken 7 en 8)*
- *Ze werkte in vast dienstverband Sodexho vanaf 30/11/07 tot 30/03/12 ( stopzetting wegens bestreden beslissing) (stuk3)*
- *Ze vormt een gezin met haar partner en hun twee kinderen geboren in België in 2009 en 2011.*
- *Haar partner werd gemachtigd tot verblijf op basis van zijn duurzame relatie met verzoekster welke niet betwist wordt en ongewijzigd is*

- Ook hij verwierf zijn eigen inkomen op de arbeidsmarkt zodat het gezin met twee kleine kindjes financieel onafhankelijk was

- De twee kinderen zijn hier geboren en getogen. Ze gaan hier naar de opvang en of school. Het jongste kindje J. is bovendien ernstig ziek (sikkelcelanemie) en wordt hiervoor behandeld in België.

De bestreden beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten is gelet op bovengeschetste omstandigheden zeer onredelijk gelet op het feit dat ze gevolgen heeft voor verzoekster welke hier 6 jaar legaal verblijft en zich goed geïntegreerd heeft en voor haar gezin bestaande uit haar partner en twee minderjarige kinderen;

Het gezin heeft hier ondertussen in legale toestand een leven opgebouwd . Ze zijn niet ten laste van het OCMW maar verwerven een inkomen uit de arbeid . De kinderen zijn hier geboren .

Dat dit middel voldoende ernstig is;"

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

*"Aangezien verzoekster als enig middel de schending opwerpt van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster meent dat voormelde rechtsregel is geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op grond van het fraus omnia corrumpit-beginsel oordeelde dat het recht op vestiging van verzoekster diende te worden ingetrokken, terwijl verzoekster stelt reeds 6 jaar legaal in het Rijk te verblijven en zich goed geïntegreerd zou hebben.*

*Verzoeksters beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.*

*De eerste bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:*

*(...)*

*Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoeksters specifieke situatie heeft geoordeeld dat verzoeksters recht op vestiging diende te worden ingetrokken.*

*De verwerende partij laat gelden dat het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' een rechtsmatige, autonome rechtsgrond is om het verblijfsrecht te in te trekken. Deze redenering wordt tevens gevolgd in de rechtsleer en vooral ook door vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:*

*"In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar het rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" en naar het feit dat verzoeker de Belgische migratieprocedures heeft misbruikt gezien hij niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan; wat duidelijk blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen en het arrest van het hof van beroep van Antwerpen. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, 3° en artikel 7, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad en dat hij langer in het Rijk verblijft dan toegelaten, Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan betrokkene zijn recht op vestiging verkreeg, vervallen ook alle eruit voortgevloeide rechten. " (R.v.V. nr. 73036 dd. 11-01-2012)*

*"De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar het rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" en naar het feit dat eerste verzoeker de Belgische procedure tot gezinshereniging heeft misbruikt. Hij heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van familiehereniging in functie van zijn Belgische echtgenote. Dit huwelijk werd nietig verklaard als zijnde een schijnhuwelijk en wordt aldus strijdig geacht met de Belgische en internationale openbare orde. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, 3° en artikel 7,2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat eerste verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad en dat hij langer in het Rijk verblijft dan toegelaten. Aangezien het huwelijk nietig is verklaard en wordt geacht nooit te hebben bestaan en bij arrest van het hof van beroep alle uit het huwelijk voortgesproten rechten vervallen zijn verklaard. wordt de vestiging van tweede verzoekster en haar broer eveneens ingetrokken.. " (R.v.V. nr. 58 725 van 28.03.2011)*

*De verwerende partij laat gelden dat verzoekster niet ernstig kan betwisten dan door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht werd besloten dat verzoekster verblijfsrecht in het Rijk had bekomen, ingevolge een vastgesteld misbruik van de procedures tot gezinshereniging. Dienvolgens werd geheel terecht besloten om verzoeksters recht op vestiging in te trekken.*

*Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Pari. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de bestreden beslissingen in de plaats*

te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen.

Verzoekster voert aan dat zij reeds meer dan 6 jaar legaal verblijft in het Rijk, in vast dienstverband heeft gewerkt en zich intussen perfect integreerde. Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op deze elementen uit haar dossier, die zij slechts ingevolge haar intussen vernietigde huwelijk heeft kunnen bekomen.

“De Raad wiist erov dat de nietigverklaring van het huwelijk wegens schijnhuwelijk definitief is. De vestiging werd bijgevolg ov frauduleuze wiize verkregen. Uit

bovenstaande bespreking blijkt dat venverende partij op het ogenblik van de afgifte van de elektronische C-kaart niet op de hoogte was van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg. Bovendien was dit vonnis niet definitief, gelet op het feit dat het arrest van het hof van beroep het vonnis pas op 23 september 2009 bevestigde. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat hii de C-kaart ov andere gronden zou hebben ontvangen dan ziin gezinshereniging ov basis van het vernietigde huwelijk. (...). Het motief in de bestreden beslissing heeft, gelet op de nietigverklaring van het huwelijk en het feit dat de grond voor het bekomen van de C-kaart niet langer bestaat, wel degelijk betrekking op het recht op vestiging van verzoeker en volstaat ter verantwoording van de intrekking van ziin vestigingsrecht ” (R.v.V. nr. 73036 dd. 11-01-2012)

De verwerende partij laat gelden dat, gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijfsmachtiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, Intrekking van de administratieve rechtshandeling, Brugge, die Keure, 1994, 54). Met het oog op de rechtszekerheid dient de door bedrog uitgelokte rechtshandeling formeel uit het rechtsverkeer te worden verwijderd. In de bestreden beslissing wordt gewezen op het arrest van het hof van beroep te Brussel waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat het huwelijk wordt geacht geen gevolgen te hebben in België. Bijgevolg wordt het vestigingsrecht dat zijn grondslag vond in zijn huwelijk met een Belgische onderdaan terecht ingetrokken.

Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar die elementen uit haar dossier, die inherent het gevolg zijn van het vastgestelde misbruik dat verzoekster maakte van de procedures tot gezinshereniging.

Verzoekster houdt nog voor dat het nog een volledig jaar duurde, nadat het arrest door het Hof van Beroep te Brussel werd geveld, vooraleer men het recht op vestiging van verzoekster beëindigde en een bevel afleverde om het grondgebied te verlaten. Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt dat de gemachtigde slechts op 28.11.2011 kennis nam van de nietigverklaring van het huwelijk, waardoor geenszins onredelijk lang gewacht werd met het nemen van de bestreden beslissingen.

In zoverre verzoeker verwijst naar de ziekte van haar jongste kind, laat de verwerende partij gelden dat verzoekster zich niet dienstig op medische elementen kan beroepen om de nietigverklaring van de bestreden beslissingen te bekomen. Indien verzoekster meent dat zij dient gemachtigd te worden tot verblijf, op grond van de medische aandoening van haar jongste kind, merkt de verwerende partij op dat zij daartoe de geëigende procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te volgen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster intussen een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou hebben ingediend. In zoverre deze aanvraag werd ingediend na de bestreden beslissingen, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding hieromtrent uiteraard niet heeft kunnen motiveren.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007). In verzoeksters middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

*De verwerende partij merkt tevens op dat verzoekster in iedere hypothese eventuele medische elementen kan doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. (R.v.V. nr. 72 458 van 22 december 2011) Verzoekster slaagt er geenszins in aannemelijk te maken dat de bestreden beslissingen onredelijk zouden zijn.*

*Vermits verzoeksters recht op vestiging werd ingetrokken op 07.02.2012, stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht vast dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan toegelaten. Overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd geheel terecht besloten om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.*

*Bovendien voorziet artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet dat tevens een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd aan de vreemdeling die door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te hebben geschaad. Verzoekster kan niet ernstig betwisten dat in casu aan deze voorwaarde is voldaan.*

*In zoverre verzoekster verwijst naar het feit dat zij een gezin vormt met haar partner van Nigeriaanse nationaliteit, die over een niet betwiste en ongewijzigde verblijfsmachtiging zou beschikken, laat de verwerende partij gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 23.02.2012 tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan verzoeksters partner werd afgeleverd. Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat het verblijfsrecht van haar partner niet betwist zou zijn of ongewijzigd is gebleven, nadat ten aanzien van verzoekster een beslissing tot intrekking van het vestigingsrecht werd genomen, met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeksters beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissingen.*

*De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters recht op vestiging diende te worden ingetrokken, met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.*

*Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.*

*Het enig middel kan niet worden aangenomen.”*

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Samen met de verwerende partij dient te worden vastgesteld dat uit het arrest van het hof van beroep te Brussel van 29 maart 2011 op ondubbelzinnige wijze blijkt dat is vastgesteld dat de verzoekende partij bij het aangaan van haar huwelijk met een Belgisch onderdaan niet de bedoeling had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en tot doel had in België een verblijfstitel te verkrijgen. Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij haar verblijfstitel heeft verkregen dankzij het afgesloten schijnhuwelijk dat door voormeld arrest is vernietigd. Bijgevolg kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze deze verblijfstitel en haar vestigingsrecht intrekken en een bevel om het grondgebied te verlaten uitreiken. Het gegeven dat de procedure die geleid heeft tot de nietigverklaring van het huwelijk van de verzoekende partij verschillende jaren heeft geduurd, de tijdsduur tussen het voormeld arrest van het Hof en het nemen van de bestreden beslissing, het gegeven dat de verzoekende partij inmiddels verscheidene jaren legaal in België verbleef, in dienstverband werkt, cursussen Nederlands volgde en een basisopleiding computer bij de VDAB en een gezin zou vormen met een partner (die verblijfsgemachtigd zou zijn op basis van de relatie met de verzoekende partij en eigen inkomen heeft) en twee in België geboren kinderen, dit gezin financieel onafhankelijk zou zijn, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Voorts heeft de grief dat het kindje J. ernstig ziek is niet langer belang nu de Raad bij arrest nr. 103 525 van 27 mei 2013 het beroep gericht tegen de beslissing die de aanvraag gesteund op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaart, heeft verworpen.

Het enige middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN